

Hồi Thứ Hai Mười
BÍ MẬT BAO TRÙM

Nơi chân núi Thạch Bảo, địa hạt của Phiên Bang, dân bộ lạc tập trung nhiều, không khí nhộn nhịp vui vẻ, người mua kẻ bán rất phồn thịnh.

Tiểu Tà vào một chợ nhỏ, nhìn chung quanh thì thấy người bán quán đa phần đã lớn tuổi, hàng rượu chiếm đa số.

Lâu ngày không uống rượu nên Tiểu Tà bất giác cảm thấy thêm thường, nghĩ thầm:

– “Hôm nay phải uống một bữa thật say để bù những ngày vừa qua mới được”.

A Tam cũng không có ý khác, cả hai vào quán rượu rồi cứ hết bình này tới bình khác mà cạn.

Rượu ở đây rất nặng, hai người uống một hồi thì đã bắt đầu say, A Tam đầu óc quay cuồng, rút ra số tiền Tiểu Tà cho hẵn lúc trước trao cho chủ quán, lè nhè nói:

– Tiền rượu trả trước đây, tối thiểu cũng hơn bốn chục lượng đó.

Cả hai lại liên tục nốc rượu, mười ba hũ rượu phút chốc đã sạch trơn, lúc này rượu vào lời ra, Tiểu Tà và A Tam bắt đầu lè nhè gây lộn.

Tiểu Tà quát:

– A Tam! Người uống rượu không thật thà, đổ xuống đất hết cả nghĩa là sao?

A Tam lè nhè nói:

– Đó mới là bản lĩnh, nếu không đổ xuống đất thì làm sao đấu lại anh chứ.

Nói xong hẵn cười hì hì chạy ra khỏi quán, Tiểu Tà tức giận đuổi theo.

Vừa ra khỏi quán, bỗng có một cây phi đao nhắm ngay ngực Tiểu Tà phóng tới, cũng may hẵn tránh được, nhưng cũng bị mũi phi đao rạch một đường dài ba tấc.

Tiểu Tà hét:

– Không xong! Có mai phục! A Tam, chạy mau.

Mấy tên đại hán cầm đao lập tức đuổi theo hai người.

A Tam nhăn mặt nói:

– Sao mà lăm chuyện xui xẻo xảy ra quá thế này? Biết thế thì cho A Tứ đi cho yên chuyện.

Tiểu Tà cười:

– Lần đầu đi ra nước ngoài mà không bị truy sát thì còn gì hứng thú?

Cả hai cứ phía trước mà chạy, bỏ bọn đại hán đuổi theo khá xa.

Bổng Tiểu Tà cười nói:

– Chúng ta có cứu tinh rồi, không cần chạy nữa.

A Tam ngo ngác:

– Cứu tinh ở đâu?

Tiểu Tà dừng chân, chỉ về hướng có đám cát vàng đang bốc lên, nơi một con đường nhỏ có mấy người cầm cờ đang chạy tới.

A Tam nhìn kỹ, bỗng la lên:

– Nguy rồi, đó chính là bọn Hắc Y sát thủ.

Tiểu Tà kinh ngạc, chưa kịp cử động thì cả hai đã bị bao vây, hắc vệ nói:

– A Tam, mau nghênh địch.

Nói dứt lời hắc đã lao vào tấn công bọn Hắc Y. A Tam tuy thối hơi men khá nhiều nhưng cũng lao vào tham chiến.

Bọn Hắc Y nhân lần này dường như đã có mưu toan thâm độc hơn trước, chúng lựa chọn toàn cao thủ, không đánh liều mà cứ giữ thế bao vây, để cho Tiểu Tà và A Tam kiệt sức.

Tiểu Tà nổi giận, biết lần này không hạ độc thủ thì ắt nguy hiểm nên nghiêng răng rút phi đao phóng ra.

Chỉ nghe mấy tiếng la thê thảm vang lên rồi có ba tên Hắc Y đã trúng đao vào ngực, chết ngay lập tức.

Tình thế đột ngột thay đổi làm cho bọn Hắc Y nhân còn lại hết sức kinh hoàng, chúng không dám tham chiến, đua nhau bỏ chạy.

Tiểu Tà không nương tay, lại tiếp tục phóng phi đao, A Tam cũng nhảy tới tận dụng cơ hội đánh nhau.

Một lúc sau thì cả bọn Hắc Y nhân đều đã bị tiêu diệt, phần lớn đều chết, chỉ có một ít là trọng thương lăn lộn trên mặt đất.

Tiểu Tà cười nhạt, tiến tới gỡ khăn che mặt của một tên Hắc Y nhân bị thương ra thì thấy cái đầu trọc lóng bóng, đó là một La Sát hòa thượng,

A Tam bước tới nói:

– Tiểu Tà Bang chủ, anh không sao chứ?

Tiểu Tà cười nói:

– Chúng ta có trời giúp, chúng làm sao hại được chứ? Người có sao không?

A Tam nói:

– Bị trúng vài đao nhẹ thôi, nhưng chưa chết được.

Tiểu Tà hất hàm:

– Người hỏi hắc xem kẻ nào sai khiến chúng?

A Tam gạt đầu, hăm hở cúi xuống nói:

– Ai sai khiến các người ám toán chúng ta?

Tên Hắc Y trợn mắt nhìn A Tam, không nói nửa lời.

A Tam quay sang Tiểu Tà nói:

– Tiểu Tà Bang chủ, anh cho em mượn một ngọn phi đao, tên này không ngoan ngoãn gì cả.

Tiểu Tà lập tức ném sang một ngọn phi đao, A Tam bắt lấy, nhìn Hắc Y đại hán nói:

– Tiểu tử, cho người một cơ hội suy nghĩ lại đó.

Hắc Y đại hán máu me đầy miệng nhưng vẫn cắn răng không nói nửa lời.

A Tam cười gằn:

– Tốt lắm!

Hắn lập tức xĩa mũi dao vào đùi của Hắc Y đại hán, lóc ra một miếng thịt như là lóc thịt chó.

Hắc Y đại hán đau đến vã mồ hôi trán, máu chảy đầm đìa, không chịu nổi phải la lên:

– Là Đa Đảo, Đa Đảo sai chúng ta.

Tiểu Tà ngạc nhiên nói:

– Hắn là người nào?

– Là Đa Đảo.

– Ta muốn hỏi người tại Phiên quốc hắn làm cái gì?

– A Xí!

– A Xí! A Xí nghĩa là gì?

Hắc Y đại hán không biết phải giải thích làm sao nên chỉ biết trơ mắt nhìn Tiểu Tà sợ hãi.

A Tam cười nói:

– Người không biết dùng cử chỉ diễn tả à?

Hắc Y đại hán sáng mắt, vội dang hai tay ra vỗ vỗ, như là một con chim đang bay.

A Tam nói:

– Là con ó?

Hắc Y đại hán gạt đầu lia lịa. A Tam lại hỏi:

– Người là bộ hạ của hắn phải không?

Hắc Y đại hán lắc đầu, Tiểu Tà trầm ngâm:

– Hắn thuê người phải không?

Hắc Y đại hán gật đầu ngay, Tiểu Tà lại nói:

– Vậy người có biết lý do vì sao hắc muốn giết hai chúng ta không?

Hắc Y đại hán lắc đầu.

A Tam nói:

– Được lắm, lần này coi như là cho người một bài học, nhớ lần sau đừng có ăn no rồi đi giết mướn nữa nhé, cút đi.

Hắc Y đại hán thở dài, gượng đứng dậy rồi xoay người bỏ đi.

Tiểu Tà thấy hắc đi khuất bóng thì quay sang nói:

– Chúng ta mau lánh thôi, coi chừng lại có một tốp bao vây nữa đó.

Cả hai lập tức theo quan đạo trở về Trung Nguyên.

o O o

Trời về chiều, băng tuyết trắng xóa như một dải sông dài.

Trên con đường gần cửa khẩu Trung Nguyên có hai bóng người đang đi loạng choạng, chính là Tiểu Tà và A Tam.

Cả hai đi liên tục đã mấy ngày nay, thức ăn nước uống dự trữ cũng đã hết, cả ngày nay đói meo mà vẫn chưa tìm ra được nước uống và thức ăn.

Tiểu Tà đi thêm một lúc thì bỗng như nghĩ ra điều gì đó. Hắc lập tức dùng công lực phá tan những tảng băng, quả nhiên có khá nhiều cá tôm bị đóng cứng trong đó.

A Tam nhanh chóng nhặt đầy một giỏ rồi cả hai tìm nơi có đất để đốt lửa nướng số thực phẩm trời cho.

Vừa ăn cả hai vừa tâm sự, A Tam nói:

– Tiểu Tà Bang chủ, anh có tin chúng nó thực sự là La Sát hòa thượng không? chúng đã bỏ qua rồi chứ?

Tiểu Tà cười:

– Hôm trước chúng tổn thất hơn hai mươi nhân mạng, xem ra số đó vẫn chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, làm gì mà chúng bỏ qua dễ thế.

A Tam giật mình:

– Như vậy là chúng sẽ còn tiếp tục tìm chúng ta để trả thù sao?

Tiểu Tà mơ hồ:

– Có thể lắm.

A Tam lo lắng:

– Vậy thì chúng ta không có một ngày yên tĩnh rồi.

Tiểu Tà cười:

– Người lo lắng quá làm gì? Bọn La Sát hòa thượng đó dù gan to bằng trời cũng không dám xâm phạm Trung Nguyên đâu.

A Tam im lặng suy nghĩ, qua một lúc sau lại nói:

– Vậy Đa Đảo là ai? Tại sao hắn lại muốn giết chúng ta?

Tiểu Tà nói:

– Nếu Đa Đảo và La Sát hòa thượng cùng là đồng bọn thì việc này cũng dễ giải quyết.

– Còn nếu không phải?

– Như vậy thì rắc rối lắm, nếu như vậy thì ta chỉ biết hắn là một kẻ thần bí mà thôi.

A Tam thắc mắc:

– Bọn chúng có phải vì Ngọc Sư Tử mà tìm ta không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải đâu.

A Tam ngơ ngác:

– Tại sao anh dám khẳng định như vậy?

Tiểu Tà cười:

– Ngọc Sư Tử nằm trong tay lão già mập, nếu vì Ngọc Sư Tử thì tại sao chúng không ra tay giết lão mà lại truy sát chúng ta.

A Tam gật gù, nói:

– Vậy thì nếu tìm ra Đa Đảo thì mọi việc có thể sáng tỏ ngay.

Tiểu Tà lại lắc đầu:

– Cái đó chưa chắc.

A Tam ngạc nhiên:

– Tại sao không chắc? Rõ ràng là Đa Đảo hắn...

Tiểu Tà ngắt lời:

– Đa Đảo trong quán rượu nhiều lắm, người hỏi kẻ nào?

A Tam bây giờ mới vỡ lẽ, biết mình đang bị Tiểu Tà đùa giỡn nên chửi:

– Mẹ kiếp! Đã thế thì sau này anh đừng sai em tìm nữa.

Tiểu Tà nói:

– Người ngu nên mới đi tìm Đa Đảo, còn ta thì chỉ muốn đi tìm bình rượu thôi.

Hai người cười nghiêng ngửa, ăn hết con cá cuối cùng, châm thêm vào đồng lửa mấy cây củi khô để sưởi ấm rồi lăn ra ngủ một giấc đến sáng.

o O o